

השחקן: רפאל קלצ'קין (במרכז)

ד"ר וילי שור

למצוא בתוכה את האלמונית, הכורצת לקול תשוואות הקהל

"שיים זאן!" זעקה אשתו ממקומה, "הש" תגעת לגמרי? שתבייש לך!" הוא הסתכל רגע אל אשתו המלאה, העביר את עיניו ממנה אל החתיכה הערומה, החזיר את עיניו אל אשתו, ומשם שוב אל הגוף העירום. אחר כך הוא נאנח וירד מן הבמה.

הוא התיישב ליד אשתו, ושמע בשקט את כל מה שהיה לה להגיד על העניין. וכל קהל עורכי-הדין, נציגי-התיאטרון ונציגי-ההסתדרות, ששמעו יחד איתו את דבריה — יכלו להבין עוד יותר את צערו, על שאסור לו לקחת הביתה את ההגרלה שלו.

והתברר לו שהיא כבדה יותר מדי. "אולי זה פריז'יזר?" הוא שאל בפחד, "אני לא צריך פריז'יזר, כבר יש לי. אפי" שר יהיה להחליף?" הוא התחיל לפתוח את הקופסה, והחליט שזה בחדאי תנור. "תנור זה יותר טוב", הוא לחש למנחה, בחיוך מבוויש, "יותר שימושי".

אבל כשהחבילה נפתחה לגמרי, יצאה מתוכה בחורה ערומה, ואז הוא ראה שיש דברים שחם יותר שימושיים מתנור ופריז'יזר. אלא שלמרבית הצער הוא בכלל לא יכול לקחת אותם אליו הביתה.

ההגרלה. המנחה, אלכסנדר יהלומי, עלה על הבמה, ביקש את כולם להשתתף, ולעקוב אחריו.

אחת המארחות המאנימאליות עלתה אליו אל הבמה, הגישה לו קופסה מלאה-מיספרים. הוא עצם את עיניו, שילשל ידו לקופסה, והוציא משם מיספר. את המיספר 22.

"מי הוא המיספר 22?" הוא שאל לאחר שפתח את עיניו. מהאולם נשמע קול מהסט ורועד: "אאאני!" והתברר שהאני הזה שייך לא פחות ולא יותר מאשר לבעל חנות-כדים גדולה מאוד ברחוב דיזנגוף.

אלכסנדר יהלומי ביקש אותו לא לפחד, ולעלות אל הבמה כדי לקבל את הפרס. הוא נע בכיסאו, וקולה של אשתו התנשא בחלל: "גיי נישט! הערסט מיר???" (ביידיש: אל תלך! אתה שומע?!).

יהלומי הבטיח לה שאין מה לפחד. לא יעשו לו שום דבר. בסך הכל יתנו לו פרס. כדאי לו. אולי דבר ששוה משהו.

"גיי נישט!" נשמע שוב קולה המצוה של אשתו. אבל הוא בכל זאת אור אומץ יעלה אל הבמה.

★ ★ ★

תנור ופריז'יזר

ני גברים חזקים עלו אחריו והביאו בקופסה גדולה את המתנה שזכה בה. הוא הושיט את ידו כדי לקחת אותה,

זקופ-חומי-שמאל.

